

David Sulík

Duchovné príčiny súčasného stavu zdravotníctva

Hádam každému na Slovensku je známy zlý stav nášho zdravotníctva. Chronický nedostatok peňazí, korupcia, nedostatok liekov, to sú dnes typické problémy s ktorými sa stretáva táto pre človeka tak dôležitá oblasť života. Preto sa vynára otázka, ako je to možné že za 12 rokov od revolúcie naše zdravotníctvo trpí takými veľkými problémami. Kde sú korene týchto problémov a prečo sa zdajú tak záhadne až neriešiteľne zamotané. Keď sa po revolúcii začala transformácia ekonomiky, nová garnitúra ekonómov a politikov nám tvrdila a stále tvrdí, že všetky tieto problémy v zdravotníctve sú len nevyhnutnými dôsledkami reformy, že v prvom rade sa musí zmeniť a zlepšiť fungovanie ekonomiky, a keď sa ekonomika a sociálna sféra zreformuje, bude dostatok peňazí aj pre školstvo, zdravotníctvo a kultúru. Prešlo 12 rokov, problémov neubudlo skôr naopak a nedobrá stav zdravotníctva sa stal normálnym javom, na ktorý sme si všetci akoby zvykli. Úroveň poskytovania zdravotníckych služieb sa evidentne nezlepšuje, ale skôr živorí a udržuje sa horko ťažko na úrovni prežitia zo dňa na deň. Mimo hlavného mesta, kde je situácia ešte relatívne stále najlepšia je inde na Slovensku stav pomerne alarmujúci z tendenciou zhoršovať sa. Lekári a ostatní zdravotní personál má pri stále väčšom výkone nižšie reálne platy ako je ich kvalifikácií zodpovedajúci priemer v iných profesiách. Lekári často protestujú, nemocnice sú zadĺžené tak že im vypínajú elektrinu, pacienti si nosia stravu z domu, lekáreň nechcú kvôli neplateniu štátu poisťovňami distribuovať lieky. Ministri zdravotníctva sa stále menia, každý prichádza z veľkými plánmi a nakoniec nič nevyriešiac po čase odstupuje. Sú ministri naozaj tak neschopní? Vyriešil by to iný minister alebo iná vláda? V čom je teda problém. Každý sa vyhovára že hlavne v peniazoch. Je to naozaj tak? Peniaze predsa vytvárajú ľudia, mali by im teda slúžiť. Alebo nie. Slúžime peniazom tak, že sú od nás ako keby nezávisle a robia si s nami čo chcú? To svedčí potom o slabosti ľudí. My sme závislí od peňazí a čakáme že nám ich niekto (vláda) dá? Čo keď je to naopak. Trochu sa teraz pozdvihnime nad nikam nevedúcu polemiku o tom kto je vinný za nedostatok peňazí, a skúsme sa na to pozrieť z opačného, takpovediac duchovného pohľadu.

Čo keď je príčinnosť opačná? Ak berieme do úvahy fungovanie zákona kauzality, zákona príčiny a následku potom musíme vedieť že nič sa nedeje náhodou, že všetko má svoj dôvod. Tento zákon platí s neúprosnou spravodlivosťou nielen pre jednotlivých ľudí, ale aj pre vyššie sociálne celky vytvárajúce spoločné agregáty ako sú národy, štáty, strany, profesie. V prípade zdravotníctva môžeme vidieť fungovanie tohto zákona na tom fakte, že oficiálna vedecká medicína je zásadne ateistická a väčšina lekárov je napriek tomu, či sa teoreticky sami považujú za veriacich lekárov chodiacich do kostola alebo nie, v praxi presvedčenými tvrdými materialistami a to práve v tejto tak citlivej oblasti liečenia ľudskej bytosti. Dogmaticky veria že človek je len fyzické telo, že duša je výplodom chemických reakcií a zásadne odmietajú uznať duchovnú príčinu chorôb. Alternatívne liečebné postupy nie sú oficiálne uznávané ba dokonca často aj vysmievané a prenasledované, **a práve preto je karmickým dôsledkom zdravotníctva a jeho osudom nedostatok peňazí.** Samozrejme môže byť použitý argument o zdravotníctve vo vyspelých krajinách, kde to predsa funguje. Funguje to len preto že tieto krajiny sú tak veľmi bohaté, že si to stále môžu ešte z rozpočtu dovoliť

financovať. Ale aj napriek tomu objem financií vydávaný na liečenie a lieky sústavne rastie všade vo všetkých vyspelých krajinách a to pomerne veľkou rýchlosťou. Taktiež úroveň štátneho zdravotníctva nie všade je lepšia ako na Slovensku, v niektorých štátoch napr. Veľká Británia, Taliansko je na veľmi zlej úrovni porovnateľnej s našou. Aj chorobnosť obyvateľstva celkovo vo vyspelých krajinách a na Slovensku sa zhoršuje, existujúce choroby sa stávajú rezistentné voči používaným liekom, musia sa vymýšľať stále silnejšie lieky, zavádzať nové špecializované drahšie medicínske postupy, objavujú sa nové doteraz nepoznané choroby. Zdravotníctvo sa tak dostáva do bludného kruhu pod veľký tlak, ktorý bude časom ešte viac siliť, kedy zmena môže nastať len pri skutočnom uvedomení si hlbších súvislostí medzi príčinami chorôb, ich liečením a stavom zdravotníctva. Môžeme konštatovať, že príčiny zlého stavu zdravotníctva teda nie sú vonkajšie, ale predovšetkým **vnútorné**.

Úlohou zdravotníctva je liečiť človeka. Choroba je úzko a bezprostredne spojená s karmou človeka s jeho celkovým duševným a duchovným vývojom. Tvorí jeden celok. Lekár liečením nejakej choroby sa dostáva do úzkeho vzťahu k bytosti človeka a priamo zasahuje do jeho osudu. Lekár na seba berie obrovskú karmickú zodpovednosť. Práve z tohto dôvodu je medicína a zdravotníctvo ako celok najužšie spojená s procesom karmy v jej osobnom prejave u každého jednotlivca. Tým je z duchovného pohľadu najcitlivejšia a najzraniteľnejšia na akékoľvek nesprávne rozhodnutia a zásahy. A keďže väčšina lekárov vedome odmieta uznať fakt že človek je aj duševne-duchovnou bytosťou dopúšťajú sa tým hriechu, ktorý v kresťanskej terminológii voláme hriechom proti Duchu, hriechom proti duchovnému Ja človeka. Ako môžu liečiť niečo čo neuznávajú? Liečením primárne len fyzického tela a hľadaním príčin choroby len v tele, odmietajú fakt duchovnej príčiny choroby a tým nielenže v podstate neliečia človeka, ale zasahujú do jeho osudu. Spätnými následkami takéhoto nesprávneho konania je v zmysle vyššej spravodlivosti nielen vyššia chorobnosť a celkové nižší priemerný vek lekárov oproti iným profesiám, ale aj zhoršenie ich materiálnych podmienok, ako osobne tak aj zdravotníctva ako celku. Nedostatok peňazí má však aj pozitívny očistný zmysel. Lekári ktorých vnútorný motív pôsobenia v zdravotníctve je viac zameraný na svoj osobný prospech (peniaze, kariéra) ako na skutočnú pomoc človeku, často odchádzajú preč zo zdravotníctva alebo aspoň z praxe a v zdravotníctve ostávajú lekári viac idealistickejší a zapálenejší pre medicínu. Z nich niektorí, vidiac že lieky sú drahé a často už nezaberajú aj po stále viac sa zvyšujúcich sa množstvách, pomaly nesmeli pokukávajú aj po iných alternatívnych možnostiach liečenia. Sú to iba prvé lastovičky, ale zdá sa že pre zdravotníctvo nie je iná možnosť ako zmeniť svoj postoj, aby mohlo skutočne plniť funkciu ktorú má. Zdravotníctvo bude vždy bez peňazí dokým sa nezmení myslenie lekárov. Postupne hádam prídu nato že veľa peňazí sa vydáva za drahé lieky pre pacientov ktorých skutočným neliečením príčin, zbytočne recidivujú. Toto nie je atak voči tým lekárom ktorý v rámci svojich možností si svedomito vykonávajú svoje poslanie, len konštatovanie objektívnych príčin, prečo zdravotníctvo nemá ako celok peniaze. Zmenením myslenia lekárov a oficiálnym uznaním duchovných príčin chorôb sa vytvoria v kauzálnom svete (príčinom-karmickom) predpoklady, aby sa objavili aj peniaze. Ušetrením prostriedkov za lieky, drahú diagnostiku a za používanie drahých prístrojov by sa uvoľnili zdroje na vytvorenie určitých liečebných centier, ktoré by stratili charakter chladných neosobných nemocníc a mohli by byť skôr umelecko-duchovnými centrami, oázami pokoja, kde by uprostred zelene s umelecky dotvoreným prostredím, plným sôch, obrazov, jazierok, pôsobili lekári - liečitelia, ktorý by viac ako prístrojmi a liekmi liečili už len svojou láskavou prítomnosťou. Ich prvým krokom k liečeniu nemoci by bolo spoločne vo vzájomnom dialógu s pacientom nájsť duchovné príčiny nemoci tak, aby ľudia pochopili a zmenili svoje postoje, vlastnosti, pocity, myšlienky a následne by sa nájdením vhodnej terapie a techniky podporil

proces ozdravovania vo význam nájdenia harmónie tela prostriedkami hudby, farieb, fytooterapie, využívania rôznych energetických foriem liečenia, , kryštálov a pod. Tak ako to bolo aj v minulosti napr. v starom Grécku, kde boli liečebné centrá zároveň chrámami a vedecko-filozofickými centrami. Verte tomu že vytvorenie takýchto centier, vyjde v konečnom dôsledku lacnejšie ako udržiavanie chodu obrovského zdravotníckeho aparátu. Všetko to samozrejme stojí a padá na ľuďoch. Už teraz je dostatočný počet seriózných liečiteľov rôzneho zamerania, vedcov, lekárov a umelcov, ktorí ak by spojili svoje úsilie v snahe naozaj pomôcť pacientom, by boli schopný pri finančnej podpore štátu v zmysle postupného preorientovania toku financií z nemocníc do liečebných centier, udržiavať chod takýchto centier. Zníženie celkovej chorobnosti obyvateľstva by sa štátu vrátilo v podobe zníženia výdavkov na zdravotníctvo. Tento ideál hádam stojí za pokus zrealizovať v praxi. Je to v rukách všetkých, hlavne však v rukách lekárov a ich ochoty zmeniť myslenie a uznať duchovnú podstatu človeka.